YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

3 päivänä huhtikuuta 2008 *

Asiassa C-306/06,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Oberlandesgericht Köln (Saksa) on esittänyt 26.5.2006 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 14.7.2006, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

01051 Telecom GmbH

vastaan

Deutsche Telekom AG,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit A. Tizzano (esittelevä tuomari), A. Borg Barthet, M. Ilešič ja E. Levits,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

julkisasiamies: M. Poiares Maduro,
kirjaaja: hallintovirkamies B. Fülöp,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 6.9.2007 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– 01051 Telecom GmbH, edustajanaan Rechtsanwalt P. Schmitz,

– Deutsche Telekom AG, edustajanaan Rechtsanwalt M. Reuter,

– Saksan hallitus, asiamiehinään M. Lumma ja A. Günther,

– Tšekin hallitus, asiamiehenään T. Boček,

– Itävallan hallitus, asiamiehenään C. Pesendorfer,

– Suomen hallitus, asiamiehenään A. Guimaraes-Purokoski,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään B. Schima,

kuultuaan julkisasiamiehen 18.10.2007 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 29.6.2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/35/EY (EYVL L 200, s. 35) 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan ii alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa kantajana on 01051 Telecom GmbH (jäljempänä 01051 Telecom) ja vastaajana Deutsche Telekom AG (jäljempänä Deutsche Telekom) ja joka koskee viivästyskorkojen maksamista laskujen väitetyn viivästyneen maksamisen vuoksi.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

3 Direktiivin 2000/35 tarkoituksena on yhdenmukaistaa kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumista koskevat jäsenvaltioiden lainsäädännöt tietyiltä osiltaan.

4 Kyseisen direktiivin 7, 9, 10 ja 16 perustelukappale kuuluvat seuraavasti:

”(7) Liian pitkistä maksuajoista ja maksuviivästyksistä aiheutuu liikeyrityksille ja erityisesti pienille ja keskisuurille yrityksille runsaasti hallinnollisia rasitteita ja kustannuksia. Lisäksi nämä ongelmat ovat merkittävä syy maksukyvyttömyydelle, joka vaarantaa yritysten toiminnan jatkuvuuden ja johtaa lukuisiin työpaikkojen menetyksiin.

– –

(9) Maksamista koskevat säännöt ja käytännöt vaihtelevat eri jäsenvaltioissa, mikä haittaa sisämarkkinoiden asianmukaista toimintaa.

(10) Tämä on vähentänyt huomattavasti jäsenvaltioiden välisiä liiketoimia. Tämä on ristiriidassa [EY] 14 artiklan kanssa, sillä yrittäjillä olisi oltava mahdollisuus

käydä kauppaa kaikkialla sisämarkkinoilla sellaisin edellytyksin, ettei rajat ylittäviin toimiin liity suurempia riskejä kuin kotimaan myyntiin. Jos kotimaan kauppaan ja rajat ylittävään kauppaan sovelletaan huomattavasti keskenään erilaisia sääntöjä, kilpailu vääristyy.

– –

(16) Maksuviivästys on sopimusrikkomus, joka on tehty velallisen kannalta taloudellisesti houkuttelevaksi useimmissa jäsenvaltioissa alhaisen viivästyskoron ja/tai hitaan perintämenettelyn vuoksi. Päättäväinen toiminta, mukaan lukien aiheutuneiden kulujen korvaaminen velkojille, on tarpeen tämän suuntauksen kääntämiseksi ja sen varmistamiseksi, että maksuviivästysten seuraukset ovat viivästyksiä torjuvia.”

5 Direktiivin 2000/35 3 artiklan 1 kohdan a ja c alakohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että:

a) sopimuksessa määrättyä maksupäivää tai siinä määrätyn maksuajan päättymistä seuraavasta päivästä lukien on maksettava d alakohdan mukaista korkoa;

b) jos maksupäivää tai maksuaikaa ei ole määrätty sopimuksessa, korkoa on maksettava ilman, että maksumuistutus on tarpeen

i) 30 päivän kuluttua siitä päivästä, jona velallinen on vastaanottanut laskun tai sitä vastaavan maksuvaatimuksen, tai

ii) mikäli laskun tai sitä vastaavan maksuvaatimuksen vastaanottamispäivästä ei ole varmuutta, 30 päivän kuluttua tavaran tai palvelun vastaanottamispäivästä, tai

iii) mikäli velallinen vastaanottaa laskun tai sitä vastaavan maksuvaatimuksen aiemmin kuin tavarat tai palvelun, 30 päivän kuluttua tavaran tai palvelun vastaanottamisesta, tai

iv) mikäli laissa tai sopimuksessa määrätään hyväksymis- tai tarkistusmenettelystä, jolla tavaran tai palvelun sopimuksenmukaisuus on todettava, ja mikäli velallinen vastaanottaa laskun tai sitä vastaavan maksuvaatimuksen ennen tällaista hyväksymistä tai tarkistusta tai hyväksymis- tai tarkistuspäivänä, 30 päivän kuluttua viimeksi mainitusta päivästä;

c) velkojalla on oikeus viivästyskorkoon, mikäli

i) velkoja on täyttänyt sopimukseen ja lakiin perustuvat velvoitteensa, ja

ii) velkoja ei ole saanut erääntynyttä määrää ajoissa, paitsi jos velallinen ei ole vastuussa viivästyksestä”.

Kansallinen lainsäädäntö

6 Saksan siviililain (Bürgerliches Gesetzbuch, jäljempänä BGB) 269 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Jos suorituspaikkaa ei ole määritetty eikä se ole pääteltävissä olosuhteista ja erityisesti velkasuhteen luonteesta, suorituksen on tapahduttava paikassa, jossa velallisen kotipaikka oli velkasuhteen syntymishetkellä.

2. Jos velvoite on syntynyt velallisen elinkeinotoiminnan yhteydessä ja jos tämän elinkeinotoiminnan harjoittamispaikka oli muu kuin velallisen kotipaikka, tämä toimipaikka korvaa kotipaikan.

3. Ainoastaan siitä seikasta, että velallinen on sitoutunut maksamaan lähetyskulut, ei voida päätellä, että paikan, johon lähetys on toimitettava, on oltava suorituspaikka.”

7 BGB:n 270 §:ssä säädetään seuraavaa:

”1. Epäselvissä tapauksissa velallisen on omalla riskillään ja omalla kustannuksellaan toimitettava rahat velkojan kotipaikkaan.

2. Jos velka on syntynyt velkojan elinkeinotoiminnan yhteydessä ja jos tämän elinkeinotoiminnan harjoittamispaikka on muu kuin velkojan kotipaikka, tämä toimipaikka korvaa kotipaikan.

3. Jos velkasuhteen syntymisen jälkeen tapahtuneen velkojan kotipaikan tai toimipaikan muuttumisen seurauksena lähetyskustannukset tai -riskit kasvavat, velkojan on vastattava ensin mainitussa tapauksessa ylimääräisistä kustannuksista ja jälkimmäisessä tapauksessa riskeistä.

4. Suorituspaikkaa koskevat säännökset pysyvät muuttumattomina.”

8 BGB:n 286 §:ssä, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivin 2000/35 täytäntöönpanon varmistamiseksi, säädetään seuraavaa:

”1. Jos velallinen ei täytä suoritusvelvollisuuttaan eräpäivän jälkeen saamansa muistutuksen perusteella, tästä muistutuksesta on seurauksena viivästyminen. Suorituskanteen nostaminen ja maksumääräyksen tiedoksi antaminen vastaavan menettelyn puitteissa rinnastetaan muistutukseen.

2. Muistutus on tarpeeton, kun

1. suorituspäivä on vahvistettu kalenterin perusteella,

2. suoritusta on edellettävä tietty tapahtuma ja suorituksen toteuttamiseksi on määrätty asianmukaisesta ajasta niin, että tämä aika voidaan laskea kalenterin perusteella mainitusta tapahtumasta lähtien,

3. velallinen kieltäytyy vakavasti ja lopullisesti suorituksesta,

4. välitön viivästyminen on erityisistä syistä ja kummankin osapuolen edut huomioon ottaen perusteltu.

3. Velallisen maksu on viivästynyt viimeistään silloin, kun hän ei ole suorittanut maksua 30 päivän kuluessa eräpäivästä taikka laskun tai vastaavan maksuvaatimuksen vastaanottamisesta; tämä pätee velalliseen, joka on kuluttaja, vain, jos lasku tai maksuvaatimus sisältää nimenomaisen viittauksen tähän seuraamukseen. Jos laskun vastaanottamispäivä tai maksuvaatimuksen vastaanottamisajankohta on epävarma, velallisen, joka ei ole kuluttaja, maksu viivästyy viimeistään 30 päivän kuluessa eräpäivästä ja vastasuorituksen saamisesta.

4. Velallisen suoritus ei ole viivästynyt niin kauan kuin suoritusta ei ole toteutettu sellaisten olosuhteiden vuoksi, joista tämä ei ole vastuussa.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

9 01051 Telecom ja Deutsche Telekom tarjoavat yleisölle ja verkko-operaattoreille tarkoitettuja telepalveluja. Deutsche Telekom tarjoaa lisäksi laskutuspalveluja 01051 Telecomin kaltaisille muille operaattoreille.

10 Näillä kahdella yhtiöllä on vuodesta 1998 lähtien ollut yhteenliittämissopimus, jonka mukaan osapuolet laskuttavat toisiltaan vastavuoroisesti tämän sopimuksen puitteissa toimitetut palvelut ja laskevat sen perusteella laskutusvastikkeet. Tätä sopimusta on muutettu useaan kertaan. Mainitun sopimuksen 26.6.2002 päivätty versio, johon molemmat osapuolet vetoavat ennakkoratkaisupyynnön esittäneessä tuomioistuimessa, sisältää seuraavat lausekkeet:

”17.4 Maksun erääntyminen

Sopimuspuolten väliset maksuvaateet erääntyvät laskun saapuessa.

Laskussa mainittu summa on suoritettava laskussa mainitulle tilille.

17.5 Maksun viivästyminen

Maksu on viivästynyt, siltä osin kuin siitä ei ole jo esitetty maksukehotusta, sen jälkeen kun laskun erääntymisestä ja saapumisesta on kulunut 30 päivää.

Jos jompikumpi sopimuspuolista suorittaa maksut myöhässä, lasketaan seuraava korvaus:

– viivästyskorko, joka on 8 prosenttiyksikköä korkeampi kuin viivästyksen aikana voimassa ollut [BGB:n] 247 §:n mukainen peruskorko;

– –”

11 01051 Telecom ja Deutsche Telekom tekivät vuonna 2001 laskutus- ja perintäsopimuksen, jonka 8 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Sopimuspuoli voi kunkin kalenterikuukauden 15:ntenä tai viimeisenä päivänä laskuttaa Deutsche Telekomilta nettosummat toimittamistaan Deutsche Telekomin laskutuskelpoisiksi toteamista palveluista liikevaihtoveroineen. Laskun määrällä on hyvitettävä viimeistään 30 päivän kuluttua laskun vastaanottamisesta laskussa mainittua tiliä.”

12 01051 Telecom esitti Landgericht Bonnissa, joka käsitteli alioikeutena sen nostamaa kannetta, väitteen siitä, että laskutus- ja perintäsopimuksen 8 kohdassa olevaa lauseketta olisi sovellettava myös yhteenliittämissopimuksen puitteissa. Näin ollen se vaatii Deutsche Telekomilta siitä määrästä, joka jää jäljelle viimeksi mainitun yhtiön suorittaman kuittauksen jälkeen, viivästyskorkoja, jotka lasketaan siitä alkaen, kun 30 päivää on kulunut kyseessä olevan laskun vastaanottamisesta, siihen asti, kunnes erääntynyt määrä on kirjattu 01051 Telecomin tilille.

13 Landgericht Bonn hyväksyi tämän kanteen osittain ja katsoi, että Deutsche Telekomin vastuulla oleva suoritus ei muodostu pelkästään erääntynyttä määrää koskevasta tilisiirrosta vaan tällä määrällä on hyvitettävä 01051 Telecomin pankkitiliä. Tämä päätelmä on välttämätön seuraus direktiivin 2000/35 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan ii alakohdasta, jonka nojalla velkojalla on maksuviivästystapauksissa oikeus vaatia viivästyskorkoja, jos velkoja ei ole ”saanut” erääntynyttä määrää ajoissa. Saksassa tähän asti vallinneen tulkinnan vastaisesti maksuviivästystä ei siis muodosta maksumääräyksen viivästynyt täytäntöönpano vaan se, että velkoja on saanut erääntyneen määrän myöhässä.

14 Deutsche Telekom haki Landgericht Bonnin tuomioon muutosta Oberlandesgericht Kölnissä vastustaen alioikeuden tulkintaa. Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin ilmoittaa ennakkoratkaisupyynnössään, että Saksan oikeuskäytännössä vallitsevan tulkinnan mukaan pankkisiirtona suoritettujen maksujen ollessa kyseessä suorituksen katsotaan lähtökohtaisesti tapahtuneen ajoissa, kun ensinnäkin maksumääräys on saapunut velallisen rahalaitokseen ennen maksuajan päättymistä, kun toiseksi velallisen tilillä on riittävästi katetta tai hänellä on riittävä luottoraja ja kun lopuksi tämä rahalaitos hyväksyy tilisiirtomääräyksen kyseisessä määräajassa.

15 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin myöntää kuitenkin, että direktiivin 2000/35 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan ii alakohdan tietynlainen tulkinta saattaisi johtaa toisenlaiseen ratkaisuun. Erityisesti tämän direktiivin saksan-, englannin- ja ranskankielisissä kieliversioissa käytetyt vastaavat ilmaisut ”erhalten”, ”received” ja ”reçu” voisivat merkitä, että direktiivissä tarkoitetun maksuviivästyksen välttämiseksi erääntyneen määrän olisi oltava kirjattu velkojan tilille ennen maksuajan päättymistä.

16 Oberlandesgericht Köln on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko kansallinen oikeussääntö, jonka mukaan sitä, onko kyseessä velallisen viivästyksen estävä tai jo tapahtuneen velallisen viivästyksen lopettava pankkisiirrolla tapahtuva maksusuoritus, ei ratkaise se ajankohta, jona määrällä hyvitetään velkojan tiliä, vaan se ajankohta, jona velallinen, jolla on ollut riittävä kate tilillään tai vastaava luottoraja, on antanut siirtomääräyksen ja pankki on hyväksynyt sen, yhteensopiva – – direktiivin 2000/35 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan ii alakohdan kanssa?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

17 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään lähtökohtaisesti sitä, mistä hetkestä alkaen kaupallisissa toimissa pankkisiirtona suoritettua maksua voidaan pitää ajoissa suoritettuna niin, että velka ei voi johtaa direktiivin 2000/35 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan ii alakohdassa tarkoitettujen viivästyskorkojen perimiseen.

18 01051 Telecom, Tšekin hallitus ja Euroopan yhteisöjen komissio väittävät, että direktiivin 2000/35 valmistelutöistä ja sen sanamuodosta sekä sen tavoitteesta ilmenee, että kyseessä on maksuviivästys, kun velkoja ei ole saanut erääntynyttä määrää asetetussa määräajassa, eli pankkisiirron ollessa kyseessä silloin, kun tätä määrää ei ole kirjattu velkojan tilille eräpäivänä. Siten päivä, jona erääntyneellä määrällä hyvitetään velkojan tiliä, on siis ratkaiseva hetki sen määrittämiseksi, onko velkojalla oikeus vaatia viivästyskorkojen maksamista.

19 Sitä vastoin Deutsche Telekom sekä Saksan, Itävallan ja Suomen hallitukset väittävät lähtökohtaisesti, että direktiivissä 2000/35 asetetaan vain vähimmäisvaatimukset kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumiseksi, ja siinä myönnetään tämän tavoitteen puitteissa jäsenvaltioiden lainsäädännölle merkittävä liikkumavara. Erityisesti tämän direktiivin 3 artiklassa jätetään jäsenvaltioiden määritettäväksi hetki, jona pankkisiirtona suoritettua maksua on pidettävä ajoissa suoritettuna, kun siinä säädetään ainoastaan, missä olosuhteissa ja missä ajassa viivästyskorkoja voidaan sopimuksen puuttuessa vaatia.

20 Tässä yhteydessä tulkinta, jonka mukaan edellytetään, että velallinen suorittaa määräajassa tilisiirron rahalaitoksessa, saa aikaan asianmukaisen tasapainon velkojan ja velallisen intressien välillä, kun otetaan erityisesti huomioon se seikka, että tilisiirtomääräyksen täytäntöönpanolle tarvittava aika riippuu pankkien suorittamasta käsittelystä eikä velallisen toimista. Näin ollen olisi kohtuutonta saattaa velallinen, joka on toiminut vilpittömässä mielessä suorittamalla tilisiirtonsa ajoissa eli ennen maksulle asetetun määräajan päättymistä, vastuuseen pankkitoimien käsittelyajoista johtuvista mahdollisista viiveistä.

21 Jotta voitaisiin antaa vastaus ennakkoratkaisupyynnön esittäneelle tuomioistuimelle, on aluksi palautettava mieliin, että vaikka direktiivillä ei yhdenmukaisteta täydellisesti kaikkia kaupallisissa toimissa tapahtuvia maksuviivästyksiä koskevia sääntöjä,

kuten Deutsche Telekom sekä Saksan, Itävallan ja Suomen hallitukset väittävät, sillä säännellään kuitenkin tiettyjä tätä alaa koskevia erityissääntöjä. Niihin kuuluvat, kuten yhteisöjen tuomioistuin on jo todennut, maksuviivästyskorkoihin liittyvät säännöt (ks. vastaavasti asia C-302/05, komissio v. Italia, tuomio 26.10.2006, Kok. 2006, s. I-10597, 23 kohta).

22 Tältä osin direktiivin 2000/35 3 artiklan 1 kohdan b alakohdan i alakohdassa määritetään ensin 30 päivän maksuaika, jos sopimusta ei ole, minkä jälkeen saman kohdan c alakohdan ii alakohdassa säädetään, että velkojalla on oikeus vaatia velalliselta viivästyskoron maksamista, mikäli hän ”ei ole saanut erääntynyttä määrää ajoissa, paitsi jos velallinen ei ole vastuussa viivästyksestä”.

23 Tämän viimeksi mainitun säännöksen sanamuodosta ilmenee siis nimenomaisesti, että viivästyskorkojen vaatimisen kannalta velallisen maksun katsotaan olevan viivästynyt, jos velkoja ei ole saanut erääntynyttä määrää eräpäivänä käyttöönsä. Pankkisiirtona suoritetun maksun tapauksessa ainoastaan erääntyneen määrän kirjaaminen velkojan tilille on tapahtuma, jonka perusteella tällä voi olla mainittu määrä käytettävissään.

24 Tällaista tulkintaa tukevat direktiivin 2000/35 eri kieliversiot, joissa viitataan yksiselitteisesti erääntyneen määrän saamiseen määräajassa. Näin on erityisesti ilmaisujen ”erhalten”, ”received”, ”reçu” ja ”ricevuto” osalta, jotka ovat vastaavasti direktiivin 2000/35 saksan-, englannin-, ranskan- ja italiankielisissä kieliversioissa.

25 Mainitun direktiivin valmistelutöistä ilmenee muilta osin selvästi, että ilmaisua ”saanut” ei ole valittu satunnaisesti, vaan se johtuu yhteisön lainsäätäjän tietoisesta päätöksestä. Kuten komissio korostaa, tämän direktiivin antamista edeltäneissä

keskusteluissa Euroopan unionin neuvostossa tätä ilmaisua pidettiin lopulta parempana kuin useita muita vähemmän täsmällisiä ilmaisuja sen hetken määrittämiseksi, josta lähtien maksua on kaupallisissa toimissa pidettävä määräajassa suoritettuna.

26 Lisäksi tulkinta, jossa erääntyneen määrän kirjaamista velkojan tilille pidetään maksun ratkaisevana kriteerinä, vastaa direktiivillä 2000/35 tavoiteltua ensisijaista päämäärää eli saatavien velkojien suojelua, sellaisena kuin tämä päämäärä ilmenee sen 16 ja 17 perustelukappaleesta, koska tämä tulkinta perustuu siihen hetkeen, jona erääntynyt määrä on varmalla tavalla tämän velkojan käytettävissä.

27 Lopuksi on lisättävä, että mainitun direktiivin 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan ii alakohdan tällaista tulkintaa näyttää vahvistavan yhteisöjen tuomioistuimen omaksuma tulkinta muilla yhteisön oikeuden aloilla. Kuten 01051 Telecom toteaa, yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että varojen tulouttaminen Euroopan yhteisöjen omien varojen tilille on ratkaiseva kriteeri sen vahvistamiseksi, onko jäsenvaltio, jonka on asetettava komission käyttöön tietty rahasumma, jättänyt noudattamatta velvoitettaan ja onko se näin ollen velvollinen maksamaan viivästyskorkoa (ks. vastaavasti asia C-363/00, komissio v. Italia, tuomio 12.6.2003, Kok. 2003, s. I-5767, 42, 43 ja 46 kohta).

28 Näin ollen ratkaiseva hetki sen arvioimiseksi, voidaanko kaupallisissa toimissa pankkisiirtona suoritettua maksua pitää ajoissa suoritettuna niin, että velka ei voi johtaa mainitussa säännöksessä tarkoitettujen viivästyskorkojen perimiseen, on se päivä, jona erääntynyt määrä on kirjattu velkojan tilille.

29 Tätä päätelmää ei horjuta erityisesti Suomen hallituksen tukema väite siitä, että direktiivin 2000/35 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan ii alakohdan tällainen tulkinta johtaisi siihen, että velallinen joutuisi kohtuuttomalla tavalla kantamaan riskin, joka liittyy pankkitoimien käsittelyaikoihin.

30 Tältä osin riittää, kun todetaan, että mainitun säännöksen lopussa säädetään nimenomaan, että velallista ei voida pitää vastuussa viivästyksistä, joita ei voida lukea hänen syykseen. Toisin sanoen direktiivissä 2000/35 itsessään suljetaan pois viivästyskorkojen maksaminen tapauksissa, joissa maksuviivästys ei ole seurausta velallisen menettelystä, jos tämä on huolellisesti ottanut huomioon pankkisiirron suorittamiselle tavanomaisesti tarvittavan ajan.

31 Muilta osin, kuten Tšekin hallitus huomauttaa, kaupallisten toimien yhteydessä on yleistä, että lainsäädännössä tai sopimusmääräyksissä vahvistetaan pankkisiirtojen suorittamiselle tarvittavat ajat niin, että velallinen voi ennakoida tällaiset ajat ja välttää siten viivästyskorot.

32 Kaikki edellä esitetyt näkökohdat huomioon ottaen esitettyyn ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että direktiivin 2000/35 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan ii alakohtaa on tulkittava niin, että siinä vaaditaan, että erääntyneen summan on oltava kirjattu eräpäivänä velkojan tilille, jotta viivästyskorkojen periminen pankkisiirtona suoritetusta maksusta estyy tai lakkaa.

Oikeudenkäyntikulut

33 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 29.6.2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/35/EY 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan ii alakohtaa on tulkittava niin, että siinä vaaditaan, että erääntyneen summan on oltava kirjattu eräpäivänä velkojan tilille, jotta viivästyskorkojen periminen pankkisiirtona suoritetusta maksusta estyy tai lakkaa.

Allekirjoitukset